

INTERVJU SA GORDANOM ĐORIĆ

Laplje Selo | Datum: 14. decembar 2019.

Trajanje: 87 minuta

Prisutni:

1. Gordana Đorić (Intervjuisani)
2. Anita Susuri (Vodila intervju)
3. Besarta Breznica (Kamera)

Simboli u transkripciji, neverbalna komunikacija:

() – emocionalna komunikacija

{ } – sagovornik objašnjava nešto gestovima.

Druga pravila transkripcije:

[] - dodatak tekstu kako bi se pomoglo razumevanje

Fusnote su dodaci koji pružaju informacije o mestima, imenima ili izrazima.

Prvi Deo

Gordana Đorić: Ja sam Gordana Đorić. Rođena sam 19. 09 '59. u Prištini, a inače moj otac i deda, pradedu su iz ovog sela, iz Lapljeg Sela gde sam i ja živela da kažem do svoje negde, osme, devete godine, onda smo se preselili u Prištinu. A eto, posle, ovaj, '81 sam, kad, kad sam se '80 godine udala, onda smo kupili ovaj plac jer sam želela da u svom selu napravim kuću i da živim u jednoj zdravoj sredini i da normalno sa porodicom.

Anita Susuri: Vaše detinjstvo, prva sećanja.

Gordana Đorić: Da kažem, moja prva sećanja, kad je ovo selo u pitanju, stvarno su divna. Jednostavno, prvo, zdrava sredina. Drugo, sistem vrednosti je bio drugačiji. Tada su se ljudi mnogo više voleli, družili - tako i mi deca, i pomagali jedni druge. Na primer, kad je bila neka moba, nešto, ne, da l' je to u polju da se rade, da l' je nešto oko kuće ovako, komšije su pomagale a i normalno mi deca smo bili uvek tu sa roditeljima i pomagali smo jedni druge. Ovaj, deca su bila bezbrižna. Normalno, niko od nas nije imao mnogo toga, ali smo bili zadovoljni sa, sa onim malim što smo imali.

Igre, ovaj, koje smo tada svakodnevno, da kažem, ovaj, uvrstili u svoj dnevni život, to su bile od raznih biljki, biljke su se zvale sa kamenom ili šta ja znam, sa loptom normalno, to je bilo igranje, ovaj, pravili smo sami lopte od krpa, ovaj, od tako nekog, vune, jer nije niko, retko ko od nas da je imao toliko para da bi kupio, u to vreme govorim, loptu, ovaj. Devojčice su pravile lutke, tako ručno šile, pravile posteljenu, ne znam, ali smo, ovaj bile da kažem po čitav dan vani, napolju i ovaj u, u jednom većem društvu, što je normalno sad retkost.

Anita Susuri: Kakvi su Vaš, Vaši roditelji bili, Vaša porodica kakva je bila?

Gordana Đorić: Pa, da kažem brojna (smeje se), prvo brojna, ali ovaj, moj otac je imao jedan brak. U tom braku (nakašlje se) je imao dve ćerke i sina, zapravo, dve ćerke i dva sina, ali desilo se tragedija, da mu je sin od 17 godina, razboleo se jako i umro u bolnici. I tog dana kad su im javili da je sin umro i njegova žena je umrla na pragu jer nije mogla da, da podnese bol. Posle određenog vremena, nekoliko godina je prošlo, moj otac se oženio sa mojom mamom i u tom braku je imao još dvoje dece, znači, mene i brata.

Ali stvarno, kad je sloga u pitanju između nas dece to nikad nije dovedeno u pitanje nego smo mi jako, jako bili bliski i ovaj i dan-danas se to zadržalo, mada nažalost, ovaj, dva brata su mi umrla i sestra najstarija, ostale smo samo ja i sestra, koja sada živi u Nišu i ovaj, sa kojom sam jako, jako bliska, a sa da kažem bratancima, sa sestričinom, sestrićem, njihovom decom smo toliko i dalje jako bliski što je.

Lično smatram da je to pravo bogatstvo, jer ovaj, da vam kažem nešto, sve druge vrednosti su prolazne, ali ljubav u porodici, zajedništvo, to je nešto što je, ovaj, je najbitnije i, i što treba da traje jer ovaj, kad ti je najteže opet je tu tvoj najbliži da te uteši ili da ti pomogne ili normalno da se raduje tvom uspehu i da te podrži, ovaj. I ja sam srećna zbog toga, i možda, možda, ovaj, je to nešto što je meni motiv za, da kažem, napredovanje ali i za prevazilaženje mnogih problema koje smo imali tokom života.

Anita Susuri: Da li ste imali neke tradicije u porodici, slavlja neka, kako ste to spremali?

Gordana Đorić: Pa kako da ne. Mi smo i u ono vreme, mada, da, da kažem, različite su sada priče, ali u, u vreme bivše Jugoslavije, u vreme komunizma, ov..., mi smo, ovaj, slavili naše slave i moj otac iako je bio prvoborac i borio se za vreme onih velikih ratova koji su bili, ovaj, mi smo s, svi ovde, naročito ovde u selu, svi smo slavili svoje slave. Naša porodična slava je bila Đurđevdan i normalno je da smo tada pripremali sve ono što je u to vreme, i koji smo imali mogućnosti jer nismo baš bili kažem imućni, a i ovaj obavezno se spremalo ono što je tada bilo bitno, i imali smo goste, znam kao deca radovali smo se tim danima slave koji su trajali dan-dva, tri, većinom tri dana i gostima koji su nam dolazili normalno u to vreme ovaj i ta druženja koja smo imali za vreme slave. Znači to je, a da ne pričamo o Božiću, Uskrsu, mislim to se isto slavilo kao i dan-danas što slavimo i, i to je nešto što je valjda deo naše tradicije koju ćemo mi negovati i ubuduće.

Anita Susuri: Rekli ste mi da Vaš otac je u, u Drugom svetskom ratu, je l' tako?

Gordana Đorić: U Drugom, da.

Anita Susuri: Je l' pričao priče o tome je l' nešto nekad pričao o tome?

Gordana Đorić: Pa jeste, ali njegove priče nisu bile ovaj da kažem, lepe, i on je pokušavao da nas poštedi, da kažem, tih loših priča, al' je uvek na nas uticao da budemo dobri ljudi, da poštujemo, ovaj, različitosti kod drugih ljudi, da kod nas bude vrednost kakav je čovek, da l' je dobar čovek a ne šta ima, kako ima, jer kaže, ovaj, to je sve prolazno. Kao što i ja lično smatram ovaj da je to neko bogatstvo materijalno, to je prolazno, ali ono ljudsko bogatstvo koje mi trebamo da imamo i, i ljubav koju trebamo da širimo među ljudima to je nešto što je najvrednije.

Anita Susuri: Kakvo je bilo u to vreme kada ste Vi bili dete ovako u selu? Pošto rekli ste mi da ste ovde živeli.

Gordana Đorić: Da, da. Pa da vam kažem, ova reka je bila čista (smeje se). To je, to je stvarno, ovaj... bilo za nas mesto gde smo se mi kao deca okupljali. Ako je leto, onda smo se kupali u toj reci. Naši

roditelji, zapravo naše majke i bake su prale već u toj reci, naročito tu kod mosta u centru sela. A bila je i jedna vodenica kad idete prema Gračanici, ovaj sa leve strane, i tu smo isto, ja sam često išla sa mamom, ovaj, da, da joj pomognem da pere već, a kupali smo se tu kod reke. A zimi, reka zaledi, onda, to je bilo klizanje onda igrali smo sa nekim drvcima i tako smo znali sekli drvca i onda ređali na ledu. Imali smo jednog gađenika koji se tako zvao i onda smo, ovaj, igrali, ovaj, po čitav dan tu. Bilo je dosta zelenila, da kažem, moja kuća je ovaj tu prekoputa Doma kulture, u centru sela i onda su se, su se svi tu okupljali, ali isto tako, ovaj, mi je ostalo u sećanje, na primer, da su zime bile, ovaj, pune snega.

Na primer, od oktobra, početak novembra, kako padne sneg, sneg se nije topio do negde februara, krajem februara, početak marta. Ovaj, događale se na primer da budu tako veliki smetovi, da sećam se da me otac nosio na leđima (smeje se) u školu. Znači, škola je bila i, bar otkad pamtim, ova nova škola koja je izgrađena gde se i sada nalazi, i ovaj, a kuća je znači, eto da kažem, 200 metara, 300 udaljena od te škole, ali je morao tata da me, ovaj, vodi u školu. Ovaj, eto da kažem, tako, znali smo da, mi nikad nismo imali, ovaj, stoku, da kažem krave ili ovo-ono, ali sam ja išla sa mojim drugaricama da im pomažem, da idemo zajedno da čuvamo krave, da, šta ja znam ili da im pomažem da skupljaju letinu ili, tako, i meni je to uvek bilo interesantno jer bilo mi je važno da budemo svi zajedno.

Anita Susuri: Kak, kad ste počeli u školu da idete, koja su sećanja iz škole?

Gordana Đorić: Pa, sećanja (smeje se) su takva da, ja sam bila malo nestašno dete, da kažem za sebe, i nekako sam se uvek izdvajala jer sam, ovaj, imala određene (nakašlje se), određeno mišljenje kako treba, znaš, da se ponaša, na primer, učitelj i ovo-ono. I, bila sam neki, ovaj, uvek neki, imala sam potrebu da nekog zaštitim, da budem ja ta koja će opravdati, na primer, nekog učenika ili tako, pa me učiteljica (smeje se) stalno zvala, ovaj, “drveni advokat” jer ako nešto ona kritikuje nekog učenika, ona, ja kažem, “Pa učiteljice, niste u pravu. On je ovako, onako...” “Ajde ti sedi, drveni advokatu.” Znači, to je neka, neko moje sećanje, ali je ovaj, kad su učitelji u pitanju, ovaj... stvarno su bili jako pravedni, ali i jako strogi. Ali i dan-danas mislim da su bili u pravu i da ipak mi smo i u samoj školi dobijali određeno vaspitanje koje se moralo poštovati a i roditelji ne daj bože ako zgrešimo nešto u školu, mi nismo smeli da kažemo roditeljima jer su oni znali posle duplo da nas (smeje se) kazne.

Ovaj, ali, ovaj, zato smo stvarno svi, da kažem, i, i postizali visoke uspehe, da l’ je to znanje u pitanju, ali imali smo i kulturu i lepo vaspitanje i, opet da kažem, i u samoj školi, učili su nas da prvo volimo ljude. Znate kako kažu, ovaj, ne kako kažu nego to je sigurno, ovaj, i kod vas jer sa mojim prijateljima kad smo u to vreme pričali i sa Albancima, Turcima i ovo-ono, ovaj, svi su imali isto mišljenje. Kaže, “Bog je stvorio ljude da se vole, a stvari da se koriste.” Nažalost, sad je sistem promenjen i sad, ovaj, ljudi više vole stvari, a ljude koriste da bi imali te stvari. E, to je tragedija. A tada, ovaj, smo imali takvo vaspitanje i, i bili smo srećni, svi.

Anita Susuri: Se sećate kad ste prvi put putovali negde, na primer, van, van Vašeg sela u Prištini ili šta ja znam?

Gordana Đorić: A to je isto bilo smešno, da vam kažem nešto, jer ovde smo normalno učenici da moramo da se javljamo starijima i sad u jednom selu kad izađete na ulicu i sad kad prođe neki stariji čovek, normalno, vi se javite, "Dobar dan!" i to je bilo osnovno. I, i ovaj, e (smeje se) kad me mama prvi put odvela u Prištinu, i sad odjednom (smeje se), videla sam puno ljudi, ja sad onako krećem se zbunjeno, ne znam šta da radim, kažem, "Dobar dan" i mama normalno mi je skrenula pažnju da to ne važi u Prištini jer (smeje se) ima puno ljudi.

Znači, to su, to nikad neću da zaboravim ta sećanja, ovaj, bila sam stvarno puno, mnogo, mnogo mala, ovaj, ali, posle toga normalno mi smo prešli da živimo tamo i ja sam to drugačije, ovaj, drugačije sam i, i, gledala na sve te stvari. Ovaj, a, putovala sam na primer isto sećanje mi je bilo kad smo prvi put putovali vozom za Beograd i to voz je išo iz Kosova Polja. To je za mene bilo stvarno doživljaj iznad svega, jer ovaj, tu možeš da šetaš, da ideš, ovaj, po kupeima, da pričaš sa ljudima, pa onda druga deca, pa smo znali da igramo, jednostavno to je bio pravi doživljaj kad je to putovanje u pitanju bilo za mene. A normalno kasnije (smeje se) su bila sasvim drugačija, ovaj, iskustva.

Anita Susuri: Je l' ste, ovaj, školu, posle, da li ste posle došli u Prištini za...

Gordana Đorić: Da, treći razred...

Anita Susuri: Treći, aha.

Gordana Đorić: Treći i četvrti posle sam završavala u Prištini, ovaj, školu, i dalje se školovala, ovaj...

Anita Susuri: Da li je Vaša porodica došla posle da živi u Prištini ili kako je bilo?

Gordana Đorić: Ne. Ne, ne, ovaj, ostali su tu. Mama je radila u Prištini, pa sam ja, ovaj, imala isto stan tamo, pa smo, kad je trebalo da se školuje tu, bila sam pored nje.

Anita Susuri: Kad ste već postali devojka, kakva je bila tad Priština za Vas? Da li ste izlazili i kako je bilo, da li možete da nam opišete?

Gordana Đorić: Pa dobro, da vam kažem nešto, Priština za sve nas je bilo mesto gde smo ovaj, da kažem, prve te, ta ljubavna iskustva i doživljavali, a sigurno ste imali iskustva da vam drugi pričaju, imali smo korzo, gde ovaj, svako je imao neko svoje mesto, gde smo se okupljali kao društvo, da kažem ili drvo, ili ispred Kraša, ispred Avale, ispred ovamo, bioskopa Vlaznimija i tako. Ovaj i, normalno tu je bilo tako udvaranja od strane muškaraca, al' bilo je tako i nekih da kažem, neprijatnosti, koje smo mi devojke, ovaj, doživljavale, naročito ako smo pokazale aroganciju malo, a svaka od nas je bila, ovaj, u, u, u situaciji da, jer to je bilo takvo vaspitanje da ti ne trebaš na prvo udvaranje da se odma, ovaj, da prihvatiš to, nego moraš malo da se nećkaš, kako su to govorili (smeši se).

A onda kod mnogih tako izazivalo malo, ovaj, kod mnogih muškaraca, momaka, izazivalo malo ogorčenje, pa su znali ponekad i da te tako malo uvrede sa nekim komentarima i ovo-ono, i naročito ako su odbijeni, ovaj, pa nisi želeo da pričaš s njima ili da se upoznaš onda su tako malo bili grublji. Ali

ovaj, meni je bilo zanimljivo jer opet imali smo kažem svoje društvo i kod muškaraca ja sam imala dosta drugara, mojih prijatelja muškaraca sa kojima smo se svi zajedno družili i, i znali smo stvarno da organizujemo kažem to veče, da nam bude interesantno, lepo i tako.

Onda smo znali da, u ono vreme, na primer, nije bilo tako mnogo tih mesta za izlaske, nego smo sami znali da organizujemo žurke. Na primer, slavimo rođendan i kad nam nije bio rođendan. Eto, to je bio povod da kažemo, “Ej”, kao, “rođendan je, ajde pravimo žurku!” Pa se okupimo svi u nekom stanu, svako od nas pripremi nešto od hrane, ili nam roditelji pripreme, majka na primer, pripremi nešto od zakuske i onda tu pustimo muziku, one tu koje su bile long plejke, ploče, i ovaj, družimo se to veče, i normalno, bilo nam je zabavno.

Anita Susuri: Kakvu ste muziku puštali? Ka, kakva se muzika tad slušala?

Gordana Đorić: Pa dobro, ja sam, ja sam, roker (smeje se), da kažem, od, od kad znam za sebe. Na primer, Tom Džonson sam obožavala, Roling Stonse u to vreme i tako od stranih, ovaj. Naši normalno, Zdravko Čolić, dobro, Đorđe Marjanović je bio tada, onda, Zdravko Čolić i svi ti pevači koji su, da, Bijelo Dugme, Riblja Čorba i sve te, ti pevači koji su u to vreme, ili grupe koje su tada bile, o, i normalno to je za nas bila... Zdravko Čolić je bio naj, najpopularniji među nama ženama (smeje se), devojkama tada, i onda smo, ovaj, njega obožavale, one pesme “Gori vatra” pa sve ostalo.

Anita Susuri: Kakve ste još kulturne aktivnosti imali tada, da l’ ste išli u bioskop ili u...?

Gordana Đorić: Pa bilo je, ovaj, da, to je jedino i bilo, bioskop i pozorište. Dobro, bioskop je bilo najviše, ovaj, nama, najpristupačniji, al’ moram da kažem da sam ja i, i, tada smo kroz neke druge aktivnosti, na primer, ja sam preko škole bila uključena ono, u klub, ovaj Crveni Krst, pa smo išli kad god je trebala neka akcija, išli skupljali određen novac u neke kutije smo imali Crvenog Krsta i onda smo išli tako po gradu i, i skupljali za određene na primer grupacije ljudi, decu ili ovo-ono, u UNHCR ili ovako.

Isto tako sam bila uključena u Klub Ujedinjenih Nacija koji je bio nekad u Prištini onde, u, gde je sada deo televizije. Znao onde tržni centar kod pijace, to je bilo zatvorenog tipa i tu, tu je bila i biblioteka, ovaj, naša, jedna biblioteka, jer druga je bila gradska vamo, i ovaj, tu smo se okupljali mi deca u tom Klubu. Mnogo toga smo aktivno radili i, i, imali smo isto svoj hotel u Grmiju, pa smo išli tamo na kampovanje, pa, mislim, bilo je stvarno jako interesantno.

Onda sam, ovaj, bila uključena i u folklorna društva, na primer, u Kosovu Polju, “Branko Medenica”, i tu preko tog folklornog društva obi, obilazili smo da kažem čitavu Jugoslaviju tada i družili se i, da kažem, naročito u tom folklornom, ovaj društvu. Tu smo negovali tea folklorna, te folklorne igre viš nacionalnosti koje u to vreme bilo kod nas, na primer ja sam bila solista šote i čočeka, one turske igre. Normalno, ovaj, i naša, ove srpske, Čačka, moravca, Moravac, vranjanske igre ili ovo-ono.

A da kažem u to vreme smo učestvovali na festivalu svih folklornih društava, železničkih, jer mi smo bili železničko folklorno društvo u koje je organizovalo u Ljubljani, u Hali Tivoli, i mi smo osvojili prvo mesto sa našom igrom šota, gde sam ja i jedan moj kolega Živić, ovaj, bili solisti i dobili smo nagradu, sad ne znam koji je iznos bio, ali sa tim parama smo mogli da kupimo original nošnju za sve igre, što je bilo stvarno za nas veliki uspeh i lepa...

Anita Susuri: Koje godine ste dobili tu nagradu?

Gordana Đorić: Pa, sad ne mogu da se setim koje godine, ali ja sam tada imala negde 16 godina, 15-16 godina, pa sad vi vidite kad je to bilo (smeje se) davno, davno. Tako da su to neka sećanja lepa za, za nas. Za mene.

Anita Susuri: U koju ste srednju školu išli?

Gordana Đorić: Išla sam u Ekonomsku školu.

Anita Susuri: Gde je to bilo, u Prištini?

Gordana Đorić: U Prištini, onde kod, kako se zove ona, Kosovka fabrika, predionica, tu.

Anita Susuri: Kako ste se opredelili da idete u tu srednju školu?

Gordana Đorić: Pa, da vam kažem nešto, ovaj, jednostavno, mislila sam da opet, ja sam, ja i volim, ovaj, da kažem, računavodstvo. I posle toga eto kad sam, iako sam završila Višu poslovnu i smer OTO, i nikad nisam radila u prosveti. Ali mi je na primer, sve ono što sam naučila o računavodstvu pomoglo kad sam počela da radim u špediciji Transjug Rijeka jer sam tu, ovaj, vodila administraciju. Normalno najviše mi je pomoglo kad sam otvorila svoju privatnu firmu '90-te godine kad je zakon donešen da možemo da, ovaj, registrujemo privatne firme. Onda mi je to baš pomoglo da mogu da kontrolišem, pratim, planiram finansije u svojoj firmi. I ovaj, zato sam i to odabrala tada, jer meni nije teško da ostanem čitavu noć da, što kaže računovođa traži grešku, ako vidiš svetlo da, da je negde u nekoj firmi. Tako da to je bio razlog što sam odabrala tu školu.

Anita Susuri: Dakle, Vaš prvi posao je bio prvo u toj firmi?

Gordana Đorić: U špediciji, da, prvo zaposlenje tu sam imala, to je Transjug Rijeka, međunarodna špedicija koja se nalazila u kupusištu. Direktor nam je bio Munibza Hasi koga izuzetno poštujem i mogu da kažem da sam, ovaj, od njega stvarno mnogo, mnogo naučila. On je nama svima bio, bio je dosta i strog, ali sve u cilju da imamo, da što bolje naučimo i da imamo što bolje rezultate. I ovaj, da kažem to, to znanje koje sam stekla tamo, a krenula sam da radim od običnog administrativnog manipulanta da tako kažem, što ja kažem, potrkko.

To sam, sa tim poslom sam krenula, a došla sam posle u situaciji da dobijam nagrade od strane našeg OUR-a iz Šibenika, iz Rijeke, jer to je bila jedna od najboljih firmi u, u bivšoj Jugoslaviji koja je imala

svoje OUR-e u svim glavnim gradovima republika koje su tada bile, I ovaj, stvarno je bila za mene velika čast kad dobijem neku od nagrada kao uspešan radnik, dobar radnik, i tako to.

Anita Susuri: Kakvi su bili uslovi rada tad u toj firmi, u tom vremenu?

Gordana Đorić: Pa, pa da kažem, bili su fenomenalni uslovi u kom smislu mislim da to kažem, zato što je u to vreme vladao sistem, a to je bilo jako važno za sve nas. I, na primer, mene kao početnika ti si imao mogućnosti da naučiš sve ono što je potrebno da bi bio uspešan u svojoj referati da tako kažem. Drugo, što, na primer, u našoj firmi svako zvanje je bilo rangirano četiri skale i sad ti kreneš sa četvrtom i dođeš do prve, ako si sposoban, normalno, a ne ostaješ uvek mladi referent. Sem ako nisi sposoban ili ne želiš da, da napreduješ.

Znači, pružena je mogućnost da, da naučiš sve ono što je potrebno. Omogućavano nam je normalno da idemo da se edukujemo, da, da posećujemo razne seminare da bi bili uspešniji i, ovaj, i bilo je jako važno što smo mi, što nije u to vreme bilo ni korupcije, to mogu da vam potvrdim, sigurno. Nego naprotiv, sistem vrednosti je bio takav da si morao da poštuješ, imao si zakone koji su se poštovali i ti si mogo znači da planiraš i svoj rad un, unapred šest godina i da po tom planu, ovaj, se kotiraš, što je bilo jako važno.

Normalno, primanja su bila adekvatna onome koliko si ti kao pojedinac učinio u svom preduzeću, i koliko si stručnosti pokazao i koliko si rezultata postigao. I to je bilo jako važno, znači, ti si bio stimulisan da se trudiš, da radiš jer znaš da će bit, da ćeš biti nagrađen za to, a i normalno da učiš, da se edukuješ da bi imao većeg uspeha. Što danas, nažalost toga retko da ima.

Anita Susuri: Kakvi su vam bili odnosi sa kolegama? Da li ste imali Albance tu?

Gordana Đorić: Ma, kako da ne! Pa rekla sam, ovaj, u to vreme, kao i privatno tako i na poslu, svi smo radili zajedno i niko od nas nije gledao ko je, koje je nacionalnosti. Na primer, direktor nam je bio Albanac, Muhibca Hasi iz Đakovice, ali tu su mi bile kolege, i Albanci drugi, bilo je Turaka, bilo je koleginice dve sam imala Srkinje, znači, i bili smo ko porodica. I da kažem, evo, samo jedan slučaj kad smo, mislim, jedna situacija, ovaj, mi smo svake godine organizovali "Dani Transjuga". I da kažem, to je bila prilika da sve naše partnere ughostimo, počastimo i da eto se družimo svi zajedno i to smo organizovali u, u "Grand Hotelu" u to vreme. Ali nismo imali dovoljno para da vi sada pozovete, šta ja znam, 200, 300 ljudi i da to plati firma. Mislim, to nije bilo uobičajeno tada jer je prezentacija je bila smanjena i moralo je da bude u okviru onih drugih troškova.

Ali smo onda mi zajedno, nas sedmoro kolko smo radili tu, zajedno kupovali namirnice i zajedno spremali, znate, sve ono što je, mnogo toga što je trebalo da se posluži da bi nam, da kažem, trpeze bile bogatije, da sve te naše partnere, poslovne partnere koji nam dolaze, i goste koji nam dolaze sa strane, a mogu da se pohvalim da nam je, da su nam gosti dolazili iz svih gradova, ovaj, iz OUR-a iz cele Jugoslavije, a plus da su nam bili gosti čak da kažem od političara do direktora carine, izvoznih kuća iz

Prištine i tako svih ostalih. I, ovaj, i da kažem, osamdeset posto hrane i pića smo mi sami pripremali i kupovali.

I to nam je bila prilika da stvarno se onako gostimo sa njima i da im se zahvalimo za sve ono što smo zajedno radili. Da kažem, čitave godine, nije bilo ono kao sad: “Ajmo u kafanu, idemo u restoran, idemo da...” Ne, ne, to je bilo jednom godišnje smo ovaj pripremali, ali baš zbog toga što smo bili svi, ovaj, jedinstveni da kažem, i, i slagali smo se dobro kao kolege, ovaj, mi smo to zajedno spremali. Da l’ je to bilo ovde u mojoj kući koja je već, ovde sam, ovaj, napravila kuću, i u dnevnom boravku ovde, ili je bilo kod kolega, neko drugi nešto pripremao sam, ali ovaj, to je bilo jako važno.

Isto tako je bilo jako važno što smo jedni drugima pomagali ovako. Ako treba, imali smo zajedničku kasu, na primer, što sad ne verujem da vi, bilo ko od ovih mlađih skuplja, i sad nekom od kolega treba, razbolelo se dete, šta ja znam, on se razboleo, ili šta ja znam, imao je možda neki požar, ili imao je havariju negde u auto ili ovo-ono, i sad ne može da pokrije njegova plata, onda iz te uzajamne kase se njemu da. Ili na primer, mi ovako kupimo se svi, odemo kući, pomognemo sve što treba.

Mislim, zato kažem, presrećna sam stvarno i ta sećanja su mi divna i zahvalna sam što, što imam o čemu lepom da se sećam u tom periodu. Kako sam radila i koliko sam želela da jedva, da, da, da odem na poso. Znači, ja sam se radovala svakom radnom danu. Kad dođe vikend, onda imaš dosta obaveza kao žena, normalno, i kao majka, i opet veliki krug prijatelja smo imali, pa i živeli smo ovde, da kažem, u ovoj kući, i onda su dolazili prijatelji sa decom, vikend ovde provedemo, družimo se, muškarci igraju karte, mi žene spremamo, ovaj, hranu, deca se igraju, ali to je bilo svih nacionalnosti.

Uopšte nije bilo znači da je, da su bili samo Srbi ili da su se okupljali samo Albanci, nego mi smo imali kumove Albance, Slovenci i su nam bili isto prijatelji, Hrvati, svi oni koji su živeli tu, ali i oni koji su imali ista interesovanja, kao i mi. Da l’ su voleli da se bave sportom, da l’ su išli na skijanje. Na primer, mene je naučio na Brezovici da skijam Besim Šalja koji je moj, da kažem, najbolji prijatelj u to vreme bio, i, i sada je isto, ali nažalost ne živi više ovde, živi u Kanadi. A on je radio u jatu u “Grand Hotelu” i onda je bio ve, vrstan skijaš, isto tako Fatmir Hapćiu koji je radio u Kosovo Drvo i on je isto bio vrstan skijaš i onda se okupimo svi ranije smo išli.

Na primer ispred “Grand Hotela” je išo autobus ujutro. Odemo na Brezovicu gore. Tada je bilo, ovaj, Narcis i Stojkova kuća, ovaj, hotel, a ovaj, i, i tek se gradio ovaj drugi, ali je bila ona mala žičara. I onda smo, odemo ujutru i skijamo ceo dan, u pet sati se vraćamo ovamo. Isto tako, svi ti prijatelji, na primer, moja sećanja su, to nisam napomenula, ovaj, moj bivši suprug se bavio ribolovom, i moj svekar i... Onda sam ja kad sam se udala zavolela i ja da, ribolov. I da kažem, jedina nagrada koja je tada dobijana ekipa Prištine, Kosova, to je bila nagrada koju sam ja osvojila. Bilo je takmičenje u jug..., jugoslovensko takmičenje na...

[Video se ovde prekinuo]

Gordana Đorić: Može?

Anita Susuri: Pričali ste mi o kolegama...

Gordana Đorić: Da, o, da, i kolege, ali sam se sad nadovezala za prijatelje ovako. Kažem, pored skijanja mi smo se, ovaj, svi družili kad je ribolov u pitanju, ovaj. Rekla sam da jedina nagrada koja u to vreme, Kosovo da je oslovilo prvo mesto u Jugoslaviji u ribolovu, to je bila nagrada koju sam ja osvojila i moja ekipa. I ovaj, takmičenje je organizovano na Batlavskom jezeru, savezno takmičenje. Normalno, imala sam podršku kompletne ekipe, ovaj, našeg udruženja Božur, koje se zvalo. Ovaj, čika Muja nam je bio predsednik tog udruženja i svi muškarci koji su tada da kažem, ovaj, ispali od takmičenja, oni su mii bili podrška, ovaj, i bodrili me tog dana kad sam, ovaj, ja osvojila najveći broj, upecala najveći broj riba i osvojila prvu nagradu u Jugoslaviji u pecanju. (smeje se)

Znači, to je bilo nešto što je za mene stvarno mnogo značilo, al' kažem, ribari su bili i Albanci i Srbi i mi smo svi zajedno, ovaj, se pripremali. Na primer, za vikend kad je tako pogodno vreme onda da odemo, da l' je to Batlavsko jezero, da l' je Drim, da l' je S, Sitnica, da l' je neka druga reka ovde. I onda svako od nas ponese nešto od hrane, da kažem, ovaj, od kuće. Ako idemo na Drim, onda u Prizren svratimo ujutru u tri, kupimo hleb i onda, ovaj, idemo tamo i pecamo čitav dan. Onda su tu bile dogodovštine razne, i tako.

Ako se slavili rođendani dece, to je normalno, svi smo išli jedni kod drugih, uopšte, za praznike, bajram, ma taman posla, jedva sam čekala kad će bajram jer ja sam, ja obožavam onu domaću baklavu koju su spremale te moje prijateljice ili njihove svekrve ili majke, i onda ovaj normalno za bajram, to je obavezno. Pored toga, kad odemo tamo na čestitanje, ali dobijemo (smeši se) uvek i tanjir da ponesem kući. Tako da, da su mi sećanja stvarno divna i jako žalim za tim životom.

Jako žalim i za, za sve te ljude koji nažalost nisu više tu u gradu, a neki su i umrli. Većina njih je negde vani i ostala je vani, ali, na sreću sad ova tehnika je dobra, ovaj, i, i eto, putem Vibera, interneta, mi se ovaj, čujemo i vidimo i eto tako. Nekad se dobro ismejemo, ali nekad i plačemo evocirajući te uspomene. Ali, ovaj, žao mi je što ova omladina nema, ovaj, neće imati ovako lepe priče.

Anita Susuri: Kad ste završili srednju školu, je l' ste posle išli dalje nešto da studirate ili kako?

Gordana Đorić: Ne, ja sam se udala, rađala decu, ali sam upisala varedno, upisala sam varedno ovde Višu poslovnu školu. Završila OTO, dve godine je trajala tada, završila OTO. Nikad nisam radila u prosveti, kažem, jer sam posle Transjuga, kad je zakon donešen, onda smo sa mojim bivšim suprugom... dogovorili se da otvorimo privatnu firmu i eto. Ja sam vodila tu svoju privatnu firmu, koja je bila jedna od najuspešnijih u to vreme na Kosovu, koja je zapošljavala oko 75 radnika gde smo stvarno, ovaj, imali poslovne partnere opet svih nacionalnosti i sarađivali sa mnogim firmama koje su i sada ovde uspešne. I lepo je na primer, evo, samo ću jedan događaj, šta mi se desilo pre neku godinu.

Da je, pojavio se jedan čovek ovde sa jednim mojim prijateljem iz Prištine i vidim da mi je poznat ali nisam mogla da se setim ko je, Albanac. I on kaže, ovaj: "Gordana?" Ja kažem: "Da." E, kaže: "Ja sam taj i taj, firma ta i ta", ovaj: "kad mi je reko moj prijatelj", ovaj, da ne govorim imena, ovaj: "da, da je s

tobom u kontaktu i da dolazi kod tebe i da si ti ovde u Lapljem Selu, ja sam ga zamolio da pođem s njim. I došo sam samo da ti kažem da, ovaj, da nikad ne zaboravljam dobro što si učinila za mene.” Moja firma je tada pomogla njegovoj firmi. Verujte da nemam pojma o čemu se radi. Jer se stvarno u to vreme, ovaj, nije se gledao taj interes da l’ ćeš imati neki od njega, nego se želelo da se pomogne jedno drugom da bi svi zajedno bili, eto, uspešni, i, i omogućavali veći broj da zaposlimo radnike i da imaju bolje plate i tako. I da opstanemo jer je bilo ono kad se raspala Jugoslavija bilo je jako teško poslovati tada i mnogi su ostali bez posla i ovo-ono.

I onda ovaj i, postojalo je poverenje među nama i da kažem, ako ja nisam radila tu vrstu delatnosti nego je radio neko drugi, a ja sam u prilici da ih povežem sa nekom firmom koja je ovako, ili da garantujem za, za tu firmu, ja sam stvarno to, ovaj, rado činila, kao što su mnogi činili meni. Jer poverenje je bilo mnogo važno tada da, da, da, da možete da uopšte radite, a da ne kažem uspešno radite, i bilo je tada proveru, da kažem, boniteta te firme ili tog čoveka koji vodi firmu. I ovaj, u takvoj situaciji znači bilo je jako važno s kim poslužete i ko će garantovati za vas. Na sreću moju, ja, ovaj, sam imala mnogo tih poslovnih prijatelja koji su mogli da garantuju, ovaj za mene, i moju firmu, kao što sam ja mogla da garantujem za mnoge firme tada koje su bile uspešne, a koje su evo sada u Prištini uspešne.

Al’ mi je bilo jako drago eto kad sam doživela to, da ne kažem još druge, druge stvari i druge pozitivne situacije, da kažem, koje sam imala kad sam sretala moje bivše radnike Albance koji su svesrdno želeli da mi pomognu i koji su, ovaj, iskazali jedno veliko poštovanje za sve ono koje sam ja tada pružala njima i, i ličnog ovako za njih i za njihove porodice, ovaj, što mislim da je nešto najvrednije u, za jednog čoveka.

Anita Susuri: Kad ste počeli da živite u Prištini, onako stanujete tamo?

Gordana Đorić: Pa, to je bilo od trećeg razreda osnovne škole.

Anita Susuri: I, da li ste sa Vašom porodicom ili kako ste počeli, kako ste počeli?

Gordana Đorić: Pa rekla sam vam, sa mamom sam bila tamo, sa mamom.

Anita Susuri: Sa mamom?

Gordana Đorić: Da, sa mamom.

Anita Susuri: Možete malo više o tome, gde ste živeli, kakvo je to naselje bilo?

Gordana Đorić: Pa dobro, to je, da vam kažem nešto, ovaj, kad stanujete privatno, onda idete, da kažem, iz jedne ulice u drugu ili iz jedne škole u drugu. Stanovali smo na više mesta. Na primer, ja sam išla i u “Vuk Karadžić” školu, ali sam išla i u “Meto Barjaktari”, ali sam išla i u “Branislav Nušić” onde kod, na kraju Prištine ka Grmiji kad se ide sa desne strane gde je Tok bašta kako smo je nekad zvali, jer sad se mnoga toga promenilo, i nazivi su se promenili, pa ne znam vi mlađi generacije kako...

Anita Susuri: Tako se i sad zove (smeje se).

Gordana Đorić: Ovaj, tako da i da kažem, koliko je bilo to negativno, ali je bilo u nekim situacijama pozitivno jer mnoge drugove sam stekla tako. Kad imate priliku da promenite više razreda, onda, onda i imate veći broj prijatelja. A normalno, negativno je bilo što, taman se, da kažem, upoznate, prilagodite nekom, nekoj novoj školi, onda morate opet da se selite i da ovo, jer je takvo vreme bilo, znate, kao što sam rekla, mi, moja porodica je bila dosta siromašna. Mislim, nismo imali baš neke uslove dobre. Onda, ovaj, detinjstvo mi nije baš sjajno, sećanja da kažem sem onih naših igri ovako-onako, ali dosta sam se mučila kao dete. I dosta toga je bilo negativno u mom detinjstvu tako da iskreno baš ne želim da se mnogo prisećam da kažem tih, tih dana. Ovaj, ali zato sam ovaj, baš možda zbog takvog načina života, ovaj, bila u situaciji da mnoge stvari mojoj deci, mojim unucima pružim, jer sam smatrala, pružim u smislu ljubavi, pažnje, ovaj, jer to mi je falilo kao detetu. I onda sam želela da to mojoj deci ne fali i mojim unucima, što ovaj se pokazuje da smo svi bliski jedni sa drugima.

Anita Susuri: Koliko dece Vi imate i čime se oni bave?

Gordana Đorić: Pa, ja imam dva sina i ćerku. Oni imaju privatnu firmu. To je pekara, poslastičara, u i, eto, da kažem proizvode peciva, prodaju po školama, imaju taj kafić, poslastičaru, proizvode, izrađuju kolače, torte, po narudžbi i tako, Mislim zajedno su svi. Imam i četvoro unučića, za sada. Biće i peto jer mi je ćerka trudna (smeje se). Tako da ovaj sam da kažem ispunjena i kao baka, a i kao majka, da kažem, ovo što sam rekla, najbitnije mi je da su mi deca stvarno bliska i da su složni, da pomažu jedno drugom, da, iako su sve troje različiti stvarno i ovaj. Ali, prihvataju te različitosti i, ovaj, zadržali su tu ljubav između sebe i, i pomažu se kad god mogu jedno drugom i najbitnije im je to da budu složni.

Anita Susuri: Vi ste i sa Vašom porodicom živeli posle u Prištini, je l' tako? U, sa Vašom decom i...

Gordana Đorić: Da, da, da, da živeli smo, da kažem, dvadeset godina u Dardaniji, naselje, odmah pored, početak Kičme. Ali smo imali stan, posle toga smo kupili stan iza Privredne komore u ulici Trajka Dimitrijevića, bivša Hajda Ruši. Tu smo bili na drugom spratu i tako.

Anita Susuri: Kako ste tu živeli? Da li ste imali komšije ili kako...

Gordana Đorić: Kako da ne. Pa da vam kažem nešto, Priština je divan mali grad. Na primer u Dardaniji sam provela dvadeset i nešto godina, ovaj, sa komšijama, tu mi je i živeo moj bivši direktor, ovaj, Transjuga, on je živeo na trećem spratu, ja sam na šestom. Ovaj, sa svim komšijama smo stvarno imali fenomenalan odnos i ovaj, pomagali smo jedni drugima. Išli smo na kafe, na, na sedeljke, na da kažem, da l' je bila neka svetkovina i tako. I po, normalno ako je trebalo da uskočimo da nešto se pomogne tu smo bili svi jedni za druge. Normalno, bio je tu poneki tako da se nije uklapao, a pa to je uvek bilo, u svim sredinama. Ali, devedeset posto su bili pozitivni ljudi u, u da kažem, moja sećanja su pozitivna kad je druženje sa tim komšijama.

A, ovamo u Trajka Dimitrijevića, iza Privredne komore, ili Hajda Duši kako se zvala nekad, isto tu, samo tu je bilo malo komšija, tu je bila jedna zgrada. Četiri stana, jedan sprat, jedan stan. Ovaj, i, ali sa tim komšijama smo stvarno isto bili jako bliski i ovaj, poštovali smo se, ovaj, maksimalno. Ali u samoj ulici tu su stanovali moji kumovi i mnogi moji, da kažem, poznanici i prijatelji, tako da smo se obilazili, išli kod, jedni kod drugih i tako.

Anita Susuri: ‘80-ih godina, znači ‘80-te su bile demonstracije, kako ste Vi to, kako je Vama bilo tih godina?

Gordana Đorić: Pa da vam kažem nešto, to je bilo, to je bilo jako ovaj, prvo... Niko od nas nije mogo da shvati šta se to događa. Sad govorim u ime nas kao prijatelje koje smo se družili. Jer rekla sam vam da smo sigurno bili podjednako zastupljeni i Albanci, i Srbi, Turci i čak Slovenci i, muslimani na primer. Isto naš najbolji prijatelj je na primer bio musliman da ne kažem pored ovih Albanaca. I, a isto tako i na poslu, ovamo Transjugu, nismo mogli da, da shvatimo šta se to događa uopšte, zašto se to radi, zašto su pokrenute te demonstracije, ali moram da ispričam jedan događaj.

Na primer, demonstracije su bile ‘81. godine. ‘82. godine smo mi imali isto dan Transjug i tada nam je došao zamenik generalnog direktora iz Rijeke, Vjencislav, Rus i ono kako smo imali te, tu proslavu u Grandu i sedeli smo tamo ovako svi za stolom. I, za tim stolom je sedeo znači i moj direktor Muhmica Hasi i ja, moj bivši suprug, onda Živojin Jako, Jokanović, advokat koji je i danas advokat u Prištini, poznat svima, izuzetan kao čovek, izuzetan da ne kažem i kao stručnjak i poštovan od svih i dan-danas, i od Albanaca i od Srba, i od svih, i ovaj, još neki ljudi, jedan Đorđe Aksić isto koji je naš kućni prijatelj. I pita mene zamenik generalnog direktora Vjencislav, kaže: “Gordana, šta se to desilo? Ovaj, kako je sad stanje ovde posle demonstracija?”, i ja kažem, i kaže: “Šta misliš ti o tome?” Ja sam bila mlada tada, ja kažem: “Stvarno ne možemo da razumemo šta se desilo”, mislim, niko od nas ne može da shvati, ni Albanci nisu mogli da shvate ovi koji su radili, bili sa mnom ni, ni mi. Kaže: “Šta se tu desilo?” i mislim, živeli smo lepo, imali smo dobre plate, slagali smo se svi, stvarno.

Čak, ko god da je došao u Prištinu tada, bilo iz koje sredine Jugoslavije, bili su ljubomorni na naš način života. To mogu da vam potvrde devedeset posto žitelja starije generacije koji su živeli u to vreme u Prištini. I koji su bili normalni ljudi, kojima nije bilo važno da kažem da se bave politikom ili šta ja znam, da stvaraju neke negativne situacije nego im je bilo važno da, važan čovek, to naše druženje, ovaj. I kažem: “Ne znam stvarno šta se desilo, ne mogu da verujem šta, šta, šta, šta nam se to događa.” Kaže on: “To nema veze,” kaže: “sa Albancima. Ni sa time šta oni traže. Jednostavno,” ovako, ovim rečima, evo ja imam svedoke da potvrde, to je bilo ‘82., kaže: “jednostavno, sile svetske, među njima Amerika, je želela da se raspadne Jugoslavija zbog njihovih interesa. I to je bila saamo bačena koska. Da vidimo,” kaže: “kako će biti reakcija. Videćete, za godinu-dve, kre, ili neku godinu krenuće,” kaže: “napadi na armiju iz Slovenije.”

Verujte mi, kunem vam se, ja sam se toliko uznemirila kad sam slušala te priče. Mislim, za sve nas, da se raspadne Jugoslavija. Jer Jugoslavija je bila pojam lepe zemlje, lepog života. Mi smo bili cenjeni od strane svih zemalja u svetu, naš pasoš je bio vrednovan, mogli smo da idemo gde god hoćemo i kad

god smo išli negde i, ovaj, kad nas pitaju: “Jugosloveni.” “A!” Vi, mi smo bili stvarno poštovani kao nacionalnost da kažem jedna, jugoslovenska. A, ovaj, u svetu jedan pri vrhu. Nismo mogli da verujemo da može da nam se desi to što nam je on pričao da će krenuti napadi na armiju iz Slovenije, pa onda haos, pa ratovi pa ovo-ono i da ćemo stvarno doživeti sve ono što smo doživeli.

A, ovaj, znate šta mi je tada rekao, tada Živojin Jokanović, ovaj drugi je direktor otišao i kad se završila proslava, kaže: “Goco, ovaj direktor ti nije po sve.” Tako znate, kod nas pričaju kao nije, nije baš zdrav, nije normalan, šta on priča. Nažalost, sve ono što je on pričao, to smo mi doživeli, ovaj, kasnije u kasnijim godinama i ovaj, (kašlje) ja to nikako ne mogu da izbrišem i žao mi je sve one ljude koji su prvo stradali, koji su izgubili svoje najmilije. A i normalno, ne mogu da prežalim život koji smo imali i koji nikad neće više da ima, i niko neće imati takav život ko što smo mi imali u Prištinu.

Anita Susuri: Tokom rata, to je bio znači jedan udarac i za Srbe i za Albance koji su ovde živeli. Kako je Vama bilo?

Gordana Đorić: Bilo je, da vam kažem nešto, jako teško. Mislim, prvo, prvo nismo mogli da, da, da, da shvatimo da to može da se desi nama iako smo imali iskustvo nažalost (kašlje) dolazili su iz Hrvatske, iz Bosne, znate. Tamo je krenulo prvo.

[Priča se nastavlja na drugom delu]

Drugi Deo

Gordana Đorić: Jedino što smo mogli to je da gledamo koliko možemo da pomognemo. Tada u, kad je krenulo bombardovanje, tada su moje komšije bile ugrožene, Albanci, oni su krenuli, oni su odlazili. Ja jedino što sam mogla to je bilo da zakucam mojim komšijama u mom ulazu, a to mogu da potvrde...

Anita Susuri: Tad ste Vi bili u Prištini?

Gordana Đorić: Da, u Prištini, ovaj, da pitam šta im treba da im donesem. Da l' treba nešto da kupim, da l' treba ovako nešto da uradim. Isto tako, ovaj, gledali smo da onaj ko je, ko je krenuo, koji nas je zvao da ih prebacimo, da bezb..., bezbedno dođu do, da l' je to do železničke stanice, do autobuske stanice, da l' do granice, neke smo vozili do granice. Mislim, to je isto eto, ovaj, niste trebali da mi postavite ovo pitanje jer ne mogu da isključim emocije (plače) zato što ovaj, evo, i sa gospodinom Žikom Jokanović koga izuzetno cenim, ovaj (plače) on je znao da, da me pozove: “Ajde, Goco, imamo da vozimo neke prijatelje naše.” Pa smo išli po nekim ulicama tamo u auto (kašlje) ovaj, koliko smo mogli da smestimo porodice, neke članove porodice. Pa onda vozi ovamo, vozi na, pa onda doživiš da te sretne neki, znaš, od ovih, da l' je to neka, ne policija, nego... te grupacije koje su se u takvim situacijama pojavljivale. Pa onda si morao da, da izlažeš i sebe opasnosti da bi, ovaj, zaštitio te ljude

koje si, ovaj, uzo da pomogneš, da ih odvezeš tamo do određenog mesta. Ovaj, ali, da kažem, sve to što sam radila, ja bi i danas to uradila. Jer sam smatrala da trebamo svi jedni drugima da pomognemo.

Ali, nažalost, ovaj, kad se sve to završilo bombardovanje i kad su međunarodne organizacije i KVOR [KFOR] kad je ušao tu i kad su počeli da se vraćaju stanovnici Prištine ili drugi koji su, da kažem, mnogi su dolazili i uzurpirali da kažem samu Prištinu, da kažem, i naše kuće, stanove, firme ili ovo-ono, nisam mogla, nisam doživela da kažem zaštitu u toj meri kao što sam ja pružala zaštitu. E, sad, opravdanje je bilo, da vam kažem nešto, opravdanje je bilo kao nisu smeli. Pa da, nisu smeli, ali i ja sam doživljavala pretnje od starne određenih grupacija, ali sam ja išla. Bez obzira na pretnje, nisam dozvolila da me niko, ovaj, da kažem, uplaši toliko da ja ne mogu da budem u situaciji da pomognem mom komšiji, mom prijatelju i da, da budem na prvom mestu čovek kad treba, što je jako važno.

Bila sam dosta razočarana tada od, od mnogih ljudi, koji nisu, ali opet, stari oni prijatelj ko je bio u mogućnosti, a ima ih nekoliko, ja ću im biti zahvalna dok sam živa jer bile su neke situacije teške i ti ljudi su opet uskočili da mi pomognu. I, ovaj, da kažem, zahvaljujući svemu tome, opet nisam izgubila nikada poverenje u ljude i veru u ljude i, i da kažem, nisam izgubila tu ljubav prema ljudima. I za mene je najveća vrednost čovek i šta on poseduje u sebi. Eto to i, eto, da kažem da završim tu priču - bilo, ne ponovilo se nikada. I trebamo svi da se trudimo, stvarno, i eto, ja savetujem vas mlade da kad god vam se ukaže prilika da širite ljubav među ljudima i da vrednost bude vrednost, šta poseduje taj čovek od dobrote i znanja i stručnosti, a ne koliko para ima i da l' ima vilu i dobar auto jer to je sve jako, jako nebitno kad je kvalitet života u pitanju.

Anita Susuri: Htela sam nešto lepše da Vas pitam. Kako ste se upoznali sa sadašnjim mužem?

Gordana Đorić: (smeje se) Pa, to je opet jedna, jedna priča. Da vam kažem nešto, u životu vam se događa sve ono što vi sami ne možete da planirate niti da određujete. Jednostavno, ja to kažem, to je predodređeno samim rođenjem čoveka. I koliko god hoćete da izbegnete mnoge stvari u životu, jednostavno ne možete da izbegnete i one se dese. A, ja nisam rekla o sebi da sam se razvela '98. Ovaj, jednostavno nismo se slagali, bilo je tu mnogo, mnogo problema. I, ovaj, ja sam njega znala iz grada. I sarađivali smo jer sam kao firma, ovaj, tako imala reklame preko tada RTS-a, RT Priština. Onda, ovaj, imali smo zajedničke prijatelje tako, pa smo se okupljali kod nekih kod ovako-onako. A desilo se da je njemu žena, njegova žena se razbolela i nažalost umrla od raka.

Onda, naša deca su se družila, išla su u istu školu i tako. I sad mi kao prijatelji, ovaj, pokušali smo da mu pomognemo, da on prevaziđe tu bol, tu situaciju, ostao je sam sa decom, onda, znaš, sve se menja u životu čoveka kad izgubiš, ovaj, jednog člana porodice naročito bračnog druga. I mi smo stvarno bili samo prijatelji. Ja sam, ovaj, pokušala da mu pomognem koliko mogu tada, onako kroz priču. On je meni danima pričao o njegovom životu, o njegovom odnosu sa ženom, kako se upoznao, šta onda o nekim lepim situacijama i lošim situacijama koje je u životu imao. Tako da mu je bilo lakše valjda da ima nekog s kim može da priča, evocira uspomene i da tako preboli da kažem tu veliku bol koja ga je zadesila i tu tragediju koja ga je zadesila.

I kroz ta druženja mi smo jednostavno, prošlo je vreme, normalno, meseci, ovaj, jednostavno, ovaj, znate kad kažete “našli ste se”, znaš? I, i, i, i shvatite da, prvo, dosta smo slični, jer on je izuzetno dobar čovek i ja vam garantujem da za njega, bilo kog Albanca da pitate iz Prištine, a mnogi ga znaju, mnogi su sarađivali sa njim. Ja evo za, koliko smo zajedno, 21 godinu, ja nisam čula negativnu priču o njemu. Znači, niko mi nije reko jednu ružnu reč, nego naprotiv svi kažu, “A, Zlatko? On je car.” znaš, mislim, a to je za mene osnov da bi ja bila sa nekim. To je osnov i da se družim s nekim, da se razumemo (smeši se). Znači, mora da bude stvarno kao čovek, mora da bude dobar.

Tako da eto, mi smo zajedno, mi smo nismo venčali, mi nismo, ovaj, u braku onom, sa papirom, što bi ja rekla, ali ovaj za ove 21 godinu ja stvarno sam zahvalna Bogu što je njega postavio na mom putu da ga sretnem jer u njemu imam velikog prijatelja, imam brata, imam podršku, imam sve ono što je potrebno jednom čoveku. Drugo, on ima dva sina, ima četvoro unučića. Sa njegovom porodicom od pokojne žene isto sam jako bliska. Znači, to su divni ljudi, oni su inače rodnom Prizreni.

Ova, znači, kad, kad imate ljubavi, onda ne trebate da brinete, sad nam je samo, jer imamo ukupno osmoro unučića (smeje se) i deveto je na putu. I onda kada, oni su svi u Beogradu, kada odemo tamo, a trudimo se da češće idemo, da bi, znaš, da ne prođe dug period, da, jer uželimo se da i budemo, da vidimo decu i da budemo sa unučićima, ali je dobro što oni dolaze i kod nas ovde, kad su raspusti, praznici i tako. I onda se okupljamo tako svi zajedno.

Evo sad na primer, zadnje okupljanje je bilo, Zlatko je otišao u penziju, a i dobio je nagradu Saveza estradnih umetnika Srbije za životno delo. I to je razlog da trebamo svi da proslavimo pa smo se okupili svi u jednom restoranu (smeje se) i njegova deca i moja i unuci i tako, mlađe generacije, i ovaj, eto, proveli smo jedno divno popodne svi zajedno. Inače, i oni se družu, pomažu jedni druge ovako, pošto su svi porodični ljudi i, a ovaj, ja i Zlatko smo tu da uskočimo kako treba da pričuvaš neko dete, da odemo tamo, da pomognemo, da, ili da ih dovedemo ovde da budu tu s nama ili nešto drugo ako treba i tako, eto.

Anita Susuri: Znači, 21 godinu ste vi u braku.

Gordana Đorić: Da, 21 godinu smo zajedno, i kažem, eto, tu me nagradio (smeje se) Bog da, da, bez obzira na situacije koje smo imali od ‘99. i, i bilo je stvarno teških, jako teških ovaj, trenutaka. Bilo je rizičnih trenutaka. Bilo je čak i trenutaka da sam možda zamalo izgubila život jer nisam, nisam vam rekla da sam ja bila u autobusu koji je dignut u vazduh u Livadicama. I tada sam bila povređena, ali...

Anita Susuri: ‘90., ‘99. je to bilo?

Gordana Đorić: Ne, ne, 2001. 2001., 16. februara. I, ovaj, ali eto, na moju sreću ja sam samo sa povredama prošla, a nažalost tada znate da je stradalo dvanaest, ovaj, naših sugrađana i ovaj... ali, eto, kažem, sve to što smo preživljavali, doživljavali, mnogo je lakše bilo kad imaš nekog ko, ovaj, ko te voli i ko, kome je stalo do tebe i ko može da ti pomogne, da ti bude podrška u svakom pogledu. Znači, da l’ ovaj, je privatni deo u pitanju ili je da kažem, ovaj, službeni deo, jer ja sam nastavila posle i ovde

da radim, pošto sam bila privatnik, razvod, firma, uzurpirana, sve pokradeno, ostali smo, mislim, ja sam ostala bez išta. Nisam imala bukvalno da, čime da izdržavam decu.

I onda sam odmah pokrenula ovde benzinsku pumpu koju sam, ovaj, i, i, zaposlila sam pet radnika i mi smo do 2010. ja sam se bavila privatnim poslom i tako izdržavala porodicu i mene, a i normalno svi ti radnici koji su radili tu imali su primanja.

Anita Susuri: Znači, '90. ste planirali Vašu privatnu firmu?

Gordana Đorić: Da.

Anita Susuri: Je l' tako?

Gordana Đorić: Da.

Anita Susuri: Kako Vam je tad išao posao?

Gordana Đorić: Pa da vam kažem nešto, ovaj, opet moram da istaknem ono znanje koje sam stekla tada u, ovaj, radeći u Transjugu i normalno svemu onome što me je u mnogo čemu naučio, ovaj, tadašnji direktor, Munibza Hasi. Ali, i, i prijateljima koje sam imala u to vreme stvarno, mogla sam da napravim, tako da kažem, brže korake da ta firma krene onako brže ka nekom razvoju i širenju, da tako kažem. Onda, i cela situacija je bila tada, ovaj, u privredi jako loša, i onda kad se pojavi neka firma koja ima kvalitet, a ja sam isključivo se trudila da moja firma pruži kvalitet, da l' je to urobi ili je u uslugama koje smo imali jer vi, više grupa, delatnosti, smo proširili, takva situacija je bila. Onda, a na prvom mestu je jako bilo važno ovo što sam rekla, poverenje među ljudima.

I, i, ovaj, da kažem, na početku je bilo već da smo počeli da radimo nas, prvo ja sama, pa onda primili smo još dvoje, troje, a počela sam da radim iz stana, mislim, uslužne delatnosti. A onda ovaj, kako sam se širila, jednostavno je bila potreba da mi uzmemo prostor i prvi prostor koji smo zakupili tada, to je bilo zgrada Auto Prištine tada gde je hotel Viktorija. I ceo onaj sprat zadnji, tu su bile naše prostorije, a dole je bio veliki magazin, bavili smo se prodajom auto delova, HTZ opreme, sarađivali smo tada mnogo sa fabrikom Amortizeri, mi smo bili kupac broj jedan, ovaj, građevinski materijal.

A onda smo krenuli i sa informatikom. Informatika je kod nas bila u pvoju, da tako kažem. Mi smo među prvima prepoznali da kažem potrebe tržišta tada, a imali smo mlade ljude koji su bili vrsni, ovaj, informatičari, stručnjaci. Normalno, slali smo ih na obuke određene i seminare, da se da kažem, ovaj, edukuju ili dokvalifikuju za neke stvari. A onda, problem je bio embargo koji je Jugoslavija tada imala od strane ovih ostalih zemalja i tada nisi mogo da nabaviš ni kad je, ovaj, hardver u pitanju, znači delove za kompjutere, a nije, ni, nisi mogo ni da nabaviš softver. I mi smo bili ti, ovaj, naša firma, jedan deo taj informatički deo, izrađivao je softvere po narudžbi. Sve ono što je bilo potrebno.

Tada smo sarađivali sa mnogim, i fabrikama, institucijama, znači, za sve one za koje je bilo potreba da se, ovaj, uradi informatički inženjering da tako nazovem. Mi smo bili potpuno spremni, ovaj, kao firma

da pružimo te usluge i normalno obuke raznorazne i sve to. Tako da se, mislim, u našoj firmi su radili negde oko 75 radnika, svih nacionalnosti. Čak mogu da kažem, ovaj, da je bilo u nekom periodu i, i više nesrpskog življa. Znači, da l' su to Albanci, bilo je i Roma, bilo je i Turaka i muslimana, i Srba, normalno.

A i, isključivo kad sam primala nove radnike, ja sam odvajala mnogo, mnogo vremena da pričam sa tim radnicima. I ovaj, nisam primala samo striktno za, za to zvanje koje se tražilo, nego sam želela ako je neko ko je preko puta mene spreman da, da, da kažem, ima cilj da postigne u tom poslovnom delu uspeh, onda da mu ja pružim kao firma koja, mogućnost da sebe nađe, gde može najbolje da da maksimum svoju znanja, stručnosti ili da pronađe sebe tu. Jer je firma bila takva da je imala više tih sektora, više mogućnosti i onda sam uvek, u većini slučajeva, sem ono što je bilo striktno moranje, mislim, za neke, ovaj, za neko radno mesto, ali ovako sam pružala mesec dana mogućnosti svakom ko dođe da radi kod nas da upozna firmu i da menja da kažem te sektore.

I onda da sam odluči gde će da sebe maksimalno da. I normalno da dobije adekvatnu, ovaj, stručno znanje, obuke i sve što treba, a i na kraju da ima primanja, lična primanja, da mu budu u onoj meri u koliko je on doprineo. I tako da sam stvarno imala izuzetnu saradnju sa, sa svim svojim saradnicima, radnicima. I, i, jer i kao firma, trudila sam se, ovaj, da me se tiču i njihovi privatni problemi i da mogu da kao njihov neposredni rukovodilac ili kolega, da tako kažem, da pomognem i privatno. I ovaj, što mislim da je to jako važno, ako želite da maksimum dobijete od radnika. Da on bude siguran i u vas kao rukovodioca, ali i u firmu za koju radi.

Anita Susuri: Vi ste znači s tim, da kažem biznisom, bavili ste se do rata?

Gordana Đorić: Do '98. godine kada, ovaj, (uzdah) kad sam se i razvela. S obzirom da je moj bivši suprug bio, ovaj, suvlasnik. I onda, ovaj, sam ja posle razvoda isto preuzela jer smo napravili dogovor da firmu stavim na noge, da ti radnici imaju dobre plate, ali nažalost, posle toga sve se izdogađalo ono što se izdogađalo, tako da je to propalo (smeh) ovaj, jer je firma pokradena, uzurpirano. Ono za vreme bombardovanja tad i nije moglo da se radi, a onda posle toga je sve propalo, da tako kažem.

E ja sam onda, sirovinu su radili, nismo mogli da završimo podelu bračne tekovine, tako da sam (nakašlje se), a nisam imala primanja u to vreme nikakva i onda mi je preostalo jedino da ovu pumpu koja je bila internog karaktera u Lapljem Selu, jer je služila za naša vozila, da je osposobim i zajedno, normalno tada nisam imala pare, nego je jedan mladi čovek odavde iz Lapljeg Sela, ovaj on je imao sredstva i onda smo zajedno, on je uložio, pa smo zajedno radili. A onda je on meni prepustio da ja to vodim sama. Ja sam mu normalno isplatila njegova ulaganja i do 2010. sam eto, bila pumpaš (smeje se).

Anita Susuri: Vi ste, znači, posle rata došli ovde i kako Vam je sad ovde u Lapljem selu?

Gordana Đorić: Pa lepo. Ja sam stvarno presrećna ovde. I koliko god... Kad me pita neko, "Ej, pa, znaš kako možeš, pa ipak, politička situacija je nestabilna..." strašno, evo 20 godina, jer slušam i priče mojih

prijatelja. Nikako da se sredi situacija, nikako da se sistem napravi takav da svi mi koji živimo ovde imamo mogućnost da planiramo svoj život. Mi ne možemo da planiramo ništa ovde. Ne možete da planirate ni, ni privatni život, a ne da kažem poslovni. Baš zbog sistema koji ne funkcioniše. Vladavina prava ne postoji, nego su tu interesne grupe koje odlučuju o svemu, da li političke ili ove druge. A i normalno ove (smeje se) sile svetske koje same diktiraju kako će, šta će i sve zavisi od njihovog interesa, tako i naš život, ovaj zavisi.

Ali, bez obzira na sve to, ja, ja, opet sam među svojim ljudima, jer ja ove ljude znam od malena. Mnogi su isto iz Prištine došli ovde, ovaj, ili su u nekim sredinama, da l' je t Mitrovica ili ovako. Pa onda, srećemo se pa... Drugo, ja imam divne komšije, jer kad imate u komšiluk dobre ljude, onda je stvarno pravo zadovoljstvo živeti u toj sredini. Ovaj, mene znaju od malena ovde i ovde ne moram da se ja dokazujem ko sam, šta sam. Oni znaju da sam ja takva i takva i onda je mnogo lakše živeti u jednoj sredini koja te poznaje. I, i, drugo, što su ovde još uvek ljudi ostali privrženi jedni drugima, znate? A ja ne bih mogla da živim negde gde, gde se ljudi ne vole, gde prave pakosti jedni drugima, gde šta ja znam, su učaureni u neku svoju malu zajednicu {skuplja prste na rukama i spaja ruke} ili u kući i ne žele da se druže. Mi se ovde družimo. Mi ovde, mislim, meni se nikad ne desi da ja bilo šta krenem da radim u dvorištu da ne dođe bilo ko iz komšiluka i da kaže: "Da ti pomognem" ili da oni nešto rade da mi ne odemo. Ili, šta ja znam, bilo kakav događaj da bude tu u Gračanici mi smo tu zajedno, ovaj, da propratimo to. Da l' je to neki kulturni događaj, da l' je to neki šta ja znam verski događaj, da l' je to neki porodični događaj ili tako.

I onda, znate, ovaj, kad živite u, u takvim uslovima, ja sam navikla na tako nešto, meni ne treba drugo. Ja nisam čovek koji voli luksuz, da ide negde, da obilazi, šta ja znam, neke, neka mesta koja su, šta ja znam, u trendu, da bude viđen tamo, šta ja znam. Nego, meni je važno s kim ću da sedim i da pričam, da l' ta osoba širi pozitivnu energiju. E, ta energija meni je uvek potrebna, kao što i ja, normalno se trudim da bilo gde da se nađem da širim samo tu pozitivnu energiju koja svima treba i da ako mogu, da ovaj, me ljudi upamte po lepoj priči i po možda nekom lepom događaju ili pomoći koju sam učinila, a ne po onome da l' sam ja imala neku vilu, ili sam, šta ja znam, bila na nekom tamo skupu gde su se našli svi ovako viđeniji, "viđeniji" {pravi znake navoda rukama} ljudi pod znakom navoda {pravi znake navoda rukama}. I tako, eto, to je to, ja...

Anita Susuri: Vi ste planirali i udruženje "Avenija". Kako je došlo do toga?

Gordana Đorić: Pa, da vam kažem nešto, '99., s obzirom da smo svi mi ovde ostali bez posla, proterani iz svojih gradova, iz svojih firmi, i iz društvenog i iz privatnog sektora sve je uništeno i ovo-ono. A ja sam kao vlasnik i direktor firme bila jako aktivna u tim privrednim asocijacijama, da l' je to Privredna komora Kosova i Metohije tada ili Privredna komora Srbije, ili Jugoslavije u to vreme, ili ovaj, asocijacija malih i srednjih preduzeća, ili Unija poslodavaca i tako još. Jer mi smo još '86 formirali Uniju poslodavaca Srbije, tada, gde smo svi, mislim, oni poslodavci koji su smatrali da treba da se povezuju jer ja sam smatrala da treba da se povezujem jer uvek na takvim, u takvim asocijacijama,

skupovima, ti možeš da upoznaš druge poslovne partnere i da kreneš sa saradnjom, da možeš da, ovaj, bolje svoju firmu prezentuješ i da normalno imaš bolje poslovanje.

Tako da kad se desilo '99. onda su, smo mi zajedno sa Komorom tada koja je bila, ovaj, izmeštena u Mitrovici i u Pri... komora Srbije, ovaj, formirali udruženja preduzetnika, ovaj, po tim malim sredinama da bi se ljudi okupljali tu i na jednom mestu da dobiju informacije i da, da vide šta mogu da rade, da, da, jer bez rada ne možete da opstanete, znate. Ali je i činjenica u to vreme bila da žena, (smeši se) naša žena, nikad nije mogla da dođe do izražaja, jer znate mi smo, mi živimo u jednoj patrijarhalnoj sredini. Bez obzira na vreme i bez obzira na, da kažem, stručnost ili, da kažem, ovaj, pritisak koji imaju od strane određenih institucija, asocijacija, ovo-ono, da žena bude ravnopravna, nažalost, još uvek je to problem, a devedeset, zapravo, 2000. godine kad smo mi i krenuli onako intenzivnije da radimo kao udruženje, ovaj, bilo je jako teško da žena dođe do izražaja.

A isto tako je činjenica da žena u najtežim situacijama je najhrabrija, jer je njen motiv pomoć porodici, deci, očuvanje porodice i opstanak porodice. I ona će uložiti sve svoje umeće, svu svoju snagu, hrabrost, da očuva porodicu, da pomogne porodici. A to su se pokazale i naše žene tada. I onda sam ja tada, normalno, uz saglasnost, ovaj, Privredne komore Srbije, ovaj, jer smo kao udruženje prvi bili registrovani u registar Privredne komore Srbije tada, zapravo Kosova i Metohije u to vreme, i, ovaj, ovde u mojoj kući, s obzirom da imam prostor, nije nam trebalo novaca. Tu smo i formirali kancelariju i tu smo pružali mogućnost ženama da dođu i da zajedno sa mnom koja je, koja je imam veliko iskustvo u poslovanju da kažem, i u privredi, da vidimo šta možemo da uradimo u okviru onoga šta ona ima - da l' ima znanje i iskustvo ili ima nešto poseduje u okviru porodice da bi ona pokrenula neki posao i preživeli. Mislim, prvo da prežive te porodice, a i normalno da uposle druge članove porodice.

To je bio motiv. Znači, ekonomski razvoj žena. Tada smo imali, da kažem, veliku pomoć USAID-a, kroz njihove projekte, KBS, CBS. Onda, imali smo veliku pomoć, normalno, i Privredne komore Srbije u to vreme, imali smo pomoć i Agencije za regionalni razvoj Srbije koja, a opet su tu bili određeni ljudi koji su to želeli da pomognu. Da vam kažem, jer institucija ko institucija, agencija ko agencije ne vrede ako ne postoje ljudi koji iskreno žele da kroz određene aktivnosti, projekte, pomognu, iskreno pomognu zajednici ili određenoj grupaciji ljudi ovo-ono. U to vreme stvarno su postojali ljudi koji su želeli iskreno da rade. Jer još uvek taj sistem vrednosti se nije toliko okrenuo {okreće ruke ukруг} da kažem, naopačke i nije se iskvario. U to vreme govorim.

I zato smo mogli tada da, da imamo pomoć više u, da kažem, u, ovaj, savetima, edukacijama, ali je bilo i tih fondova koji su, ne udruženju, nego sam ja instistirala da članicama se direktno pomaže. Na primer, ako je neka podela, zahtev za platenikom, onda se direktno ta članica dovede ovde. Ona napravi dogovor sa tom, da kažem, fondacijom, koja god bila. Da l' je to bio KVOR pa u okviru njih su imali takva sredstva ili je neka druga organizacija, i oni su dali. A ja sam bila tu da pomognem tim članicama koje, ovaj, u da kažem, osmišljavanju tog malog biznisa. I normalno u povezivanju, da kažem, sa određenim privrednim subjektima gde su oni mogli da nabave opremu ili da plasiraju posle svoje proizvode što je bilo jako važno.

Ovaj, i, i imali smo dosta uspeha tada stvarno. Ali se posle toga, evo i dan-danas promenilo dosta toga. Evo, moram i javno da kažem, a sigurno ste i vi imali iskustva da sada vi ne možete ni da konkurišete negde ako vam ne traže procenat. Mislim, ako ne možete da izdvojite procenat za određene ljude. To je strašno. Za mene je to strašno. Ja jednostavno sada ne mogu da funkcionišem na taj način. Jer ako želimo da pomognemo jedni drugima, onda ću ja uložiti sve ono što ja znam da uspe i ovaj vaš projekat i neki drugi koji će opet pomoći našoj zajednici da sagledamo neke da kažem, drugačije, i čujemo neke drugačije priče.

Možda, "Čekaj da promenim moju svest. Nije baš sve onako kao što sam, što mi je neko prezentovao, nego daj da i ja imam tu širinu." Ili na primer da zajednički učinimo da krene ekonomski razvoj ovde. Pa da ovde pokrenemo i otvaranje novih radnih mesta, da mlade zadržimo ovde, da ostanu, da nateramo institucije od pravosuđa do svega ostalog, vladavine prava da, da svi budu sigurni u život ovde. I da gledamo da stvorimo sredinu stvarno u koju će dolaziti da, da, da rade i žive a ne da odlaze odavde.

Ali, nažalost, kolko god se mi trudili, da l' da kažem, ja ili vi, ispred druge nevladine organizacije ili treće, jednostavno, da kažem, pobedili su nas ona grupacija ljudi koja, kojoj je vrednost isključivo novac i koja ne bira sredstva da dođe do tog novca. Kroz korupciju, kroz malverizacije, kroz da kažem šikaniranja i eliminaciju svega onoga što je kvalitetno i, i, i dobro i stručno u, u našoj sredini. I to je nešto što mene poražava kao, i kao čoveka ali i kao stručnjaka, neko ko, ko može još mnogo toga da pruži, da kažem mojoj zajednici, da, da pomogne, da se ovde osećaju da kažem sigurno i osećaju da mogu da zarade do..., dovoljno da žive jedan normalan život. A ne da, da preživljavaju kao što se to, ovaj, čini godinama ili da samo gledaju mogućnost kako da odu iz ove sredine, gde god. Ali i svi koji odu, samo kažu, "Gde god, samo ne ovde više! Gde god samo ne ovde."

E sad trebamo kao društvo da činimo, šta da činimo da mi to promenimo? Nikako ne možemo da, da, da kažem, da slomimo te, te interesne grupe koje vladaju godinama ovde i da kažem uništavaju naše živote. Eto, iskreno. Jer u tim našim razgovorima sa, sa mnogim ovaj, da kažem, ljudima, ovaj, gde god oni bili na nekoj, u nekoj situaciji da nešto pokrenu pozitivno jednostavno nailaze na prepreke ove vrste što ja kažem i onda vidite da je sve trulo. Od ovih međunarodnih organizacija koje su tu lako prihvatile sve ovo što vlada ovde do ovih interesnih grupa koji, kojima nije stalo da se ovde sredi situacija i da mi imamo jedan normalan život svi zajedno, da se ekonomski razvijamo, jačamo, da kvalitet života poboljšamo, da ponovo budemo u situaciji da se družimo i da ne gledamo ko je koje nacionalnosti nego znaš kakav je čovek i da mi je lepo da pričam s tobom. Nažalost, ovaj... ne znam. Ja kažem, ovaj, ja zadnja, nada je nešto što je, znaš, zadnje umire i, i još uvek sam, još uvek imam nadu da će se nešto promeniti, ali nažalost već bleđi ta da kažem vera.

Ovaj, a najgore je za jednog čoveka kad si nemoćan da bilo šta promeniš. Mislim kolko god da se trudiš, nemoćan si. Ja, postoje ovde, čast izuzecima stvarno, postoje stručni ljudi, kvalitetni ljudi koji, ovaj, imaju podjednako ista mišljenja, kad mi pričamo ovako da, ali postaju nemoćni. Nemoćni da bilo šta promene jer niste pitani, niste (nakašlje se) ne odlučujete vi, manjina ste, mnogo velika manjina.

Govorim sad o kvalitetu ljudi, ne o nacionalnosti, ovaj, da bilo šta promenimo u tom delu i onda nam jedino ostane ono, znate, molite se Bogu i kažete, “Da l’ će nešto da se desi da...” {gleda uvis i širi ruke} znaš, da odjednom se promeni ovo, da zasija sunce i ovde da, mi stvarno napokon kreneš da... u nekom drugom pravcu, u pravcu boljitka, razvoja, znaš kvaliteta života i, i kvaliteta ljudi. Nažalost, ovaj, kažem, do sada je bilo tako i...

Ali opet, ovaj, znate kroz život čovek i nauči da, ovaj, mnoge stvari, da ga se ne dotiču, znaš, emotivno govorim, jer ne bih mogla, ja ne bih mogla da živim, ovaj, jer ne želim da budem u situaciji da ja budem jedna od onih koja stalno kuka, širi tu negativnu energiju, koja stalno strepi za nešto. Naprotiv, ja, ja sam u životu uvek bila optimista i, i, i nekako sve kažem: “Ajde, biće bolje” i onda i kad naiđeš kažem: “Ma, to je tako, ali eto ovi još gore žive. Pa daj da je...” znaš, da se trudim ako nisam mogla na ovaj način da nekom nešto promenim onda da idem na ovaj drugi, treći {pravi polukružne pokrete rukama}, četvrti.

Ne gubim, ne gubim volju i veru da, da može nešto da se promeni. I što se tiče mene lično i ono što ja sama mogu da odlučim ja se stvarno trudim da to, ovaj, svakodnevno, maksimalno koristim i da nešto u tom smeru promenim. Ovaj, i tako ću čini mi se, mislim i sigurna sam {diže ruke uvis} da ću tako i (smeje se) umreti na kraju. I želim, ovaj, kažem, da, da širim od moje porodice do, do mojih prijatelja ovo-ono, da širim te da kažem pozitivne priče, pozitivne ovaj, da kažem, ideje, koje mogu da zbliže ljude, koje mogu da doprinesu da imaju kvalitetni život među ljudima i tako.

Eto, ovi pojedinci koji su tako u nekim institucijama... na sreću, naiđeš na takve ljude koji iskreno hoće da ti se pridruže. Pa onda ovako zajednički da {kao da gura nešto rukama ispred sebe} da nešto uradimo. Nekad nemamo uspeha, nekad se desi da imamo uspeha, ali ovaj... imalo bi mnogo više da nema te korupcije, to, tih ucena, da kažem tako, eto, “Prići će ti projekat, ali...” znaš. “Moramo da izdvojimo za ovo, za ono...” Ovaj, a skromnost kod njih ne postoji nego su sve više i više ala, alavi i traže sve više i više, a ja nisam želela nikada {rukama pokazuje ne} da se uključim u takav način, ovaj, da kažem, rada, jer trebate da date objašnjenje svom saradniku, svom komšiji, svom kolegi, znaš, gde je novac? Gde ste ih utrošili? A ja imam šezdeset godina, sad šezdeset prva. Ako sam živela na ovaj način do sada, da živiš isključivo od svog rada, da, ovaj, sve što uradiš da to bude vidno, da to bude javno, da to bude korisno za sve

I što kažem, uvek sam se trudila da sve što radim, da radim, ovaj, u interesu društva, u interesu mojih zaposlenih, u interesu, znači, opštem interesu, je bitan za mene. A kad je zadovoljen opšti interes, onda je i tvoj (smeje se) lični interes zadovoljen. To nikako ljudi ne mogu da shvate, znaš, nego oni gledaju isključivo svoj interes ne razmišljajući koliko će zbog toga, zbog takvih postupaka što su želeli da oni lično se obogate, da oni lično, ovaj, steknu da kažem i napune svoje džepove, uništavali ogromne, ogromne stvari oko sebe i nažalost, građani osećaju po kvalitetu svog života i po onome što nemaju mogućnosti da, da promene.

Anita Susuri: Dobro, gospodo Gordana, ako imate još nešto da za kraj da dodate, ako ste nešto zaboravili?

Gordana Đorić: Pa, da vam kažem nešto, ovaj, (smeši se) za priču. Mogli bi satima da pričamo. Prvo, hvala vama što, eto, ste pokrenuli ovaj projekat, da možemo otvoreno i sve ono što, ne sve normalno, jer vreme treba (smeje se) za tako nešto, ali bar ono osnovno, ovaj, ono što ste mene pitali da vam odgovorim onako kako lično osećam. I ovaj, i nadam se da će sve ove priče od svih tih ljudi koji su kod vas, ovaj, eto pričali ispred kamere možda uticati i na mnoge ljude da drugačije gledaju jedni na druge i da ponovo zavole jedni druge.

A to je najbitnije, jer kad volite čoveka onda sve ostalo je nebitno. Onda se trudite stvarno da tom čoveku pomognete i da, da to prijateljstvo negujete, da taj čovek uvek ostane u vašoj sredini. A on će ostati samo ako je kvalitetan čovek, razumete? I da vam je to, da vam to bude najvažnije. A i normalno da zajedno, da kažem, možda eto još malo koliko je nama starijoj generaciji ostalo mogućnosti, da zajedno stvorimo neke bolje uslove, kao što sam ranije rekla, za sve one koji ovde žive i da li je to za moje komšije ili moje sugrađane ili za, ovaj, mlade ljude da (nakašlje se) imaju veru u budućnost živeti ovde, eto to je.

Anita Susuri: Hvala Vam puno!

Gordana Đorić: Hvala i vama.